

R A I N A

Şafağın ilk ışıklarında, fırıncı kulübesinin arka kapısından gizlice içeri sızıp soğuma tezgâhındaki taze pişmiş iki somun ekmeği kaptıktan sonra hâlâ uykuda olan köyümüzün üzerine çöken kasvetli sisin ortasında ilerledim. Beni ne gören oldu ne de duyan. Hayatım boyunca hep sessiz ve içine kapanık biri olmuşum; görmezden gelinen dilsiz bir cadı olmaya alışkındım. Ama asla bir hırsız ya da bir katil olmadım.

İnsanlar değişiyor sanırım.

Ekmekler önlüğümün içinde sarılı hâlde annemle yaşadığımız, o sırada içinde kimseciklerin olmadığı evimize koşup yatağın altından çantamı çıkardım. Bal ve mayanın o tatlı kokusu aç karnımı guruldatsa da kendimi tutmalıydım. Çaldığım ekmekler önümüzdeki günlerde hayatımızı kurtarabilirdi.

Son birkaç hafta, sevdiğim insanların yıllardır yaşadığımız korku, dehşet ve kayıplarla dolu hayattan farklı bir geleceği olabileceğine inanmam için bana umut vermişti. Nihayet Gümüş Kovuk'tan ve bu vadiden ayrılıp ölümsüz hükümdarların zorbalıklarından uzak, güvenli bir yerde yeni bir hayat kurabildik. Önce Buz Kralı'nın sağ kolunu kaçıırıp beni yasak Buzlusu Ormanı'na götürmesi için onu zorlamalı, sonra da krallığın

Kış Hisarı'ndaki korunaklı kalede pusu kurup düşmanlarımı öldürmeli ve ablamı ellerinden kurtarmalıyım.

Tek başıma.

Ekmekleri kaçışımız için hazırladığım diğer eşyaların yanına koyduktan sonra çantayı tekrar sakladım. Ben Tek Kadın ayaklanması planlarken, köydeki genç cadıların çoğu muhtemelen seçilme endişesiyle ailelerine sığınmışlardı.

Ama vadideki diğer cadıların aksine, ben seçilmekten hiç korkmadım. Muhafız Cadılar büyülerini Kadimler olarak bilinen grunun dili olan Elikçede söylüyorlardı. Doğuştan dilsiz olduğum için Elikçeyi annemin bana öğrettiği işaret diline, yani ellerle konuşulan bir dile tercüme ederek büyü yapmayı öğrenmiştim.

Bu şekilde büyü yapmak oldukça güçlü. Bazen yanlış anlardım. Şuradan bir söz, buradan bir nakarat. Dille mücadelem ve tenimde tek bir cadı işaretinin bile olmaması, aramızdan birini seçmek söz konusu olduğunda beni onların gözünde görünmez kılıyordu. Seçilen Muhafız Cadılar kuzey sınırları ve bizzat Kış Hisarı'nı korumaya yardımcı oluyordu. Buz Kralı Colden Moeshka'nın benim gibi vasıfsız bir cadıyla ne işi olabilirdi ki zaten?

Yüzümde bir tebessüm belirdi.

Yapabileceklerimi bir bilseydi.

Sert bir *darbe* alan kapıdan çıkan sesi iliklerimde hissettim. Başta, gelenin onu içeri almam için kapıyı tekmeleyen, kolları elmalarla dolu annem olabileceğini düşündüm. Ama eşğin altından ölümün kusursuz kokusu yayılıyordu. Koku zayıftı ama alabiliyordum.

Kapıyı yavaşça açtım. Yerde bir güvercin yatıyordu; kanatları açıktı, kıpırdamıyordu. Nazik bir dokunuşla kuşu kolumun arasına aldım, parmaklarımı başının ve göğsünün üzerinde gezdirerek onu içeri aldım. Boynu yaralanmış gibiydi, can çekişiyor olsa da hâlâ hayattaydı. Onu kurtarmak için sadece birkaç dakikam vardı, o kadar.

Çoğu zaman birilerine yardım etmek zorunda kalmazdım. Şifacı olduğumun bilinmemesi daha güvenliydi. Bunu ne aileme ne de başka birine söylemeye cesaret edebilmişim. Arkadaşım Finn'e bile bahsetmemiştim. Sadece ablam Nephele böyle bir yeteneğim olduğumu biliyordu. Her zaman üzerimde cadı işareti olmadığı için şükretmemi söylerdi çünkü içimde yaşayan güç beni değerli kılıyordu.

Değerli şeyler de koruma altına alınırdı.

Ölümün kokusu keskinleşirken, annemin şöminenin yanındaki sandalyesine oturup güvercini kucağıma aldım. Ölümü çam iğneleri ve nemli yosunla karışık soğuk yağmur gibi kokuyordu. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapadım, bu kokuyu içime çekip güvercinin hayatının parıldayan, sarmal bağlarının iplik misali makaradan çözülüşünü izledim.

Bugün yapmam gerekenleri düşündüğümde bu yaptığının doğru olup olmadığını sorguladım. İyileştirme, ölümün ne kadar yakın olduğuna ve yeniden eğirdiğim hayatın büyüklüğüne bağlı olarak yorucu olabiliyordu. Gerçi küçük bir güvercin fazla bir çaba gerektirmezdi. Onun öylece ölmesine izin veremezdim.

Duruma odaklanıp cansız bağları pırıl pırıl bir örgüye dönüşen güvercinin vadinin üzerinden süzüldüğünü hayal ettim. Konu hayat kurtarmak olduğunda bu ilk adımdı; dileğimi tezahür ettirmek. Sonra, yaşam bağlarını ilk kez ölmek üzere olan bir geyikte gördüğüm andan beri bildiğim o kadim şarkıyı hatırlayıp ellerimle kelimeleri tekrarladım.

“Loria, Loria, anim alsh tu brethah, vanya tu limm volz, sumayah, anim omio dena wil rheisah.”

Bağlar, demir ve mıknaş gibi bir araya gelirken parıldıyor ve titriyordu. Şarkıyı ellerimle kelimelere dökmeye devam ettim, bağları birbirine dolanarak yaşamın altın yapısı yeniden sağlamlaşana ve parlayana kadar sözleri tekrarladım.

Güvercin kanatlarını kabartarak çırpmaya başladı. Gözlerimi açtığımda kalbi o kadar hızlı atıyordu ki her atışta göğsü

yerinden fırlayacak gibiydi. Küçük gözlerini de açtı, derken birden havalanıp duvardan duvara uçmaya başladı. Panjurları itip ayazın içine havalanışını, ormanın sınırına yakın bir mesafede gözden kayboluşunu izledim.

Biraz yorgundum. Başım dönüyordu ve alnımdan soğuk terler akıyordu ama iyileşecektim. Sona bu kadar yaklaşmış bir hayatı iyileştirmenin en tuhaf yanı da çalıntı ölümün bir gölge gibi içime dolmasıydı. İçime bir avuç ölüm hapsolmuştu ama her birinin küçük karanlığını tek tek hissedebiliyordum.

Tam panjurları kapatacakken durup belki de son kez köyün sabah manzarasını seyretmeye koyuldum. Batıda, Buzlusu Ormanı'nın tepeye doğru kıvrıldığı yerde, gece vardiyasındaki Muhafız Cadılar orman sınırında, gözetleme kulesinin yakınında, karanlığın içinden hayaletler gibi süzülerek ilerliyordu. Derken çayırın hemen ötesinde, doğudaki sisin içinden birkaç kadın belirdi. Başlarında elma dolu sepetler taşıyorlardı, etrafları nefeslerinin buğusuyla çevriliydi. Yılın en korkulan günlerinden birine uyanmak üzere olan köyde şimdilik her şey sakindi.

Ateşi körükledikten sonra pelerinimi bırakıp yerine bir şal olarak çalışma masamın başına geçtim. Güneş doğmak üzereydi, bu da Finn'in birazdan uyanacağı ve tıpkı elma taşıyan diğer kadınlar gibi annemin de meyve bahçesinden dönmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Yapmam gereken işler vardı. Bildiğim, tanıdığım her şeyi geride bırakmak zor olsa da sonunu getirmem gereken bir planım vardı.

Ama burada kalamazdım. Tiressia'nın iki uç kıtası arasında savaşların sürdüğü bir dünyada yaşıyorduk; Doğudiyar bölgesi ve güneyde de Yazdiyarı. Yüzyıllar boyunca Doğu'nun tüm hükümdarları güneydeki toprakları fethetmeye çalışmış, içinde Tanrılar Korusu'nun ve Tiressia tanrılarının mezarlarının bulunduğu inanan Kadim Şehir'i ele geçirmeyi arzulamışlardı.

Ya da efsaneye göre öyleydi.

Buz Kralı sayesinde ben hiç savaş görmedim. Kuzeydiyar tarafsız kaldı ama her şeyden önce halkımız ister deniz şeridini ister dağları ister vadiyi ister Buziyarı Ovalarını ya da Kral'ın kendisini korusun, Buz Kralı'nın isteklerine göre yaşamak zorundaydı. Bunu değiştirecek, onun ölümsüz yaşamına son verip bu diyarın halkımız tarafından yönetilen, istediğimiz gibi yaşamakta özgür olduğumuz bir yer hâline getirecek gücün bende olduğuna inanıyordum.

Ve niyetim de tam olarak bunu yapmıştı.

Babamın eski bileme taşı sandığının dibindeydi. Onu diğer iş aletlerinin altından çıkarıp bilemeye başlamak için temizlik kovasından bir fincan yağmur suyu aldım. Tam çalışmaya başladığımda annem elma dolu bir sepetle içeri girdi. Ardından kapıyı hemen tekmeleyerek kapatsa Buzlusu Ormanı'ndan gelen sert bir rüzgâr peşinden içeri dolmuştu. Homurdanarak yüklü sepeti yere bıraktı.

Soğuk etrafımı iyice sarınca Nephele'in yıllar önce ördüğü üzerimdeki renkli şala daha sıkı sarındım. Son zamanlarda her şey bana onu hatırlatıyordu. Ayaklarımın dibindeki kırağı kaplı elmalar bile. Nephele meyve bahçelerini çok severdi ve Toplama Günü hasadından hep keyif alırdı. Ne Tiressia'nın parçalanmış imparatorluğunun Kuzeydiyar bölgesinde yaşamayı ne de Hasat Ayı'ndan sonra vadimizi esir alan kış soğuşunu umursardı.

Ben onun tam tersiydim. Kuzeydiyar'da yaşamaktan, Toplama Günü hasadından ve yılın bu zamanından nefret ederdim. Geçen her sonbahar günü bize, Cadı Toplayıcısı'nın yolda olduğunu ve inişli çıkışlı yemyeşil tepeleriyle ve güneşin altında uzanan keten tarlalarıyla Gümüş Kovuk'un da yakında kışın boğucu ayazına gömüleceğini hatırlatıyordu.

Annem alınına düşen bir tutam beyaz saçı düzeltip o zarif ellerini geniş kalçasının iki yanına koydu. "Biliyorum saçmaladığımı düşüneceksin ama bugün çok güzel bir gün olacak, canım. Bunu iliklerimde hissediyorum," dedi.

Annemde tek tük cadı işareti vardı çünkü büyü gücü basitti. Yeteneğinin işareti olan spiraller ince bir ter tabakasının altında parlıyor zar zor görülebilen gümüş işlemeler ince, esmer boynuna kadar kıvrılıyordu.

Yağmur suyu dolu fincanı bir kenara bırakıp zar zor da olsa bugün ilk kez gülümsemeye çalıştım. İşaret diliyle, “*Bence çok doğru söylüyorsun, ben en iyisi elmaları soymaya başlayayım,*” derken parmaklarım soğuktan kaskatı kesildi.

Bir süre sonra taburemde anneme ve onun o bilmiş bakışlarına sırtımı döndüm.

Çalışma alanımı aydınlatan mumları yakarken gülümsemem kayboldu. Bu sohbeti uzatmak istemiyordum. Her yıl aynı şey oluyor ve Cadı Toplayıcısı her seferinde annemin sezgilerinde yanıldığını kanıtlıyordu.

Ama yine de yüzüne karşı saçmaladığını söylemezdim. Annem her ne kadar tam bir hayalperest olsa da aynı zamanda tanıdığım en bilge insandı. Sadece senenin bugünü hiçbir zaman iyi geçmezdi, hatta bu yıl daha kötü bile geçebilirdi.

Benim yüzümden.

Çalışma masasındaki çekmecenin kilidini açıp kurtuluşumuz olan tek şeyi elime aldım, hayatlarımızı geri almak için beni cesaretlendiren şeyi: Babamın eski bıçağını. *Tanrı Bıçağı* derdi ona, Doğudiyarlı bir büyücü tarafından uzun zaman önce ölmüş bir tanrının kırık kaburgasından yapıldığını söylemişti. Ablamın seçildiği kıştan beri kayıptı, babamın kalbinin durduğu o gün karla kaplı tarlalarda kaybolmuştu.

Birkaç hafta önce, bir grup çiftçi bıçağı hasat sonrası nadasa bırakılacak bir tarlanın toprağında yarı gömülü hâlde bulmuştu. İçlerinden biri, Finn’in babası Warek bıçağı ilginç, beyaz granit kabzasından, garip siyah çeliğinden ve sapındaki kehribar taşından hemen tanıdı. Bıçağı çiftçilerle anneme yollatmıştı.

“*Tanrı Bıçağı'nı bu kadar özel kılan nedir?*” diye sormuştum bir gece henüz babamın dizine oturacak yaştaiken. Babam o bıçağı her zaman yanında taşırdı. Belli ki çok önemliydi.

Babam hasattan yeni gelmişti. Üzerindeki misk ve tarla kokusunu hâlâ hatırlıyordum. Elindeki damarları, boğum boğum eklemelerinin üzerinde ağaç kökleri gibi dallanan bir bıçıcı izi gibi duran cadı işaretlerini takip ettim.

“*Tanrı Bıçağı tanrının bir parçasıdır,*” diye cevap vermişti. “*Büyücü, Un Drallag'ın eliyle şekillendirilmiş bir tanrı kemiği. Kemik bedeninden alınan tanrının ruhunu yansıtır. Herkesi ve her şeyi öldürebilir; kutsanmışları ve lanetlileri, ölümsüzleri ve dirilmişleri, hatta diğer tanrıları bile.*”

“*Buna rağmen onu saklıyorsun,*” demiştim, sözlerinin derinliğini ya da bir gün dünyamı nasıl değiştireceklerini anlamadan.

Tek cevabı şu olmuştu: “*Evet, kızım. Onu saklıyorum. Çünkü buna mecburum.*”

Nephele'le olanlar gibi, babamla ilgili anılarım da aklımdan hiç çıkmıyordu. Öldüğü o gün, kışın ortasında hangi sebeple tarlaya gittiği sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı, tıpkı son nefesime kadar peşimi bırakmayacak olan soru gibi: Madem bıçak bu kadar güçlüydü, neden onu bizi ya da Nephele'i kurtarmak için kullanmadı?

Bıçak yıllarca ondaydı; ölümsüzleri, hatta bir tanrıyı bile öldürebilecek ilahi silah elinin altındaydı. Durumumuzu değiştirmek için onu bir kez olsun Buz Kralı'na karşı kullanmamıştı.

Annem omzumun üzerinden eğilip bıçağa göz atarken pezerinini çözdü. Teninden ve giysilerinden karanfil, dökülmüş yapraklar ve puslu bir soğuk hava kokusu yayıldı.

“O eski şeyi mi bileliyorsun?”

Annem, babamın Tanrı Bıçağı'nı Maloria kıyılarında bulduğuna dair anlattığı hikâyelere hiç inanmıyordu. Bıçak yenden bulunduğundan beri onu saklamasına rağmen efsanesine inanmadığını ve hiçbir gücü olmadığını söylüyordu.

Ama ben inanıyordum. Çünkü bunu hissediyordum.

Anneme cevaben bıçağın donuk, siyah kenarını mum ışığına tuttum. Bu bıçağın kas ve kemiği delecek kadar keskin olmasına ihtiyacım vardı ve bunu deneyeceğinden emin olduğum sadece bir çift el vardı.

Ne yazık ki, o eller benim ellerim değildi.

“İyi, devam et o zaman,” dedi annem. “Ama elma soymak için daha iyi bıçaklarımız var, Raina.”

Bıçağı Finn’e götürmeliydim. Genelde Mondulak Sıradağları yakınlarından çıkarılan demir işiyle uğraşırdı ama ben sadece onun ellerine güveniyordum. Annem haklıydı ama bir bahaneye ihtiyaç duyuyordum. Günlük işler için başka bıçaklarımız vardı. Bu bıçağa bu kadar odaklanmam için bir sebep yoktu, en azından onun inanacağı bir sebep yoktu. Anneme planımı da açıklayamazdım. İçimden bir ses kızının bugün Cadı Toplayıcısı’nı bıçak zoruyla kaçırmaya niyetli olduğunu bilmek istemeyeceğini söylüyordu.

Annem pelerinini kapıya asıp kendine ve bana bir bardak sıcak elma şarabı doldurmak üzere şömineye gitti. Yanıma döndüğünde, omzumun üzerinden babamın bileme taşını yağlı bir bez parçasının üzerine yerleştirmemi izledi. Bıçağın kemikten yapılmadığını savunuyordu. Hangi kemik gece kadar siyah ve buz kadar soğuk olabilirdi ki?

Ama bu kemikti. Tanrı kemiği. Çakmaktaşı ya da çelik değildi. Bundan emindim. O eski parçanın derinliklerinde bir şey her sürtünmede sanki onu hayata döndürüyormuşçasına titreşiyordu.

Bıçağın keskin kenarını taşın üzerinde dikkatle kaydırdıkça alнімda terler birikmeye devam ediyordu. Ya ona zarar verirsem? Tanrı kemiği zarar görebilir miydi? Ya bugün bu bıçağı boğazına dayadığımda Cadı Toplayıcısı beni alt ederse?

Karşısına dikilmeyi düşündükçe ellerim titriyor, bileyleme işinde bocalamama neden oluyordu. Kemiğın taşa değmesiyle

parmak ucumda bir kesik oluştu. Nefesim kesildi, yaramı ağızıma götürüp kanı emdim.

Tanrıların ölümü aşkına. Hayatımı kurtarabilecek bir silahla ancak ben kendimi yanlışlıkla öldürebilirdim.

“Raina, dikkat et,” dedi annem elindeki bardağı bir kenara bırakıp kesigi inceleyerek. Şefkatli bakışlarıyla çeneme dokundu. “Bu bıçağı babanla aranda bir bağ olarak gördüğünü biliyordum ama belki de Finn bıçağına bir göz atmalı, tabii eğer onu kullanmaya bu kadar kararlıysan. Güzel ellerinin kesiklerle dolmasını istemem.”

Nabızım hızlandı. Kendimi yine bir çocuk gibi hissettim, annesinden bir şeyler saklayan küçük bir kız çocuğı gibi. Ama şimdi tam zamanıydı. Daha iyi bir an düşünemezdim.

“*Finn muhtemelen atölyeye gidiyordur,*” dedim işaret diliyle. “*Bunu ona götürceğim, elmaları da öğleden önce bitiririm. Söz.*”

“Git,” dedi gülümseyerek. “Ama çok geç kalma. Hasat yemeğı kendi kendine hazırlanmaz.”

Pelerinimi giyip bıçağı bir parça hayvan derisine sardım ve kapıya çıktım.

“Kızım.”

Omzumun üzerinden baktım. Annem aramızdaki kısa mesafeyi aşarak yanıma geldi.

“Bunu saklamak için çok uğraşıyorsun,” dedi, “ama bir anne çocuğunu her şeyden daha iyi tanır. Nefretinin seni ya da bizi belaya sürüklemesine izin verme, Raina. Bana bir söz vereceksen, bunun için ver.”

Sanki aklımdan geçenleri biliyormuş gibi o keskin, çivit mavisi gözlerini sardığım bıçağına dikti. Yapmak üzere –yapmak zorunda– olduğum şey için duyduğum suçluluk ve utanç kalbimi sıkıştırıyordu.

Eğilip yumuşak yanağını öptüm ama ona yine de yalan söyledim.

“Söz,” dedim işaret diliyle ve günün soğuk, puslu aydınlığına doğru yola koyuldum.